

SÍPEN 8/2014

časopis krajanské rodiny v New Yorku

**ZVON
2014**

VELEHRAD

*Jazykem rodným
Boží chválu pěti*

Anděl SVOBODY

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Po svobodě toužíme všichni, protože vnímání vlastní závislosti bolí. Určují-li nás jiní lidé, musíme-li v jejich blízkosti splňovat jejich očekávání, zlobí nás to, protože se to přičí naší důstojnosti. Ovládají-li nás naše emoce a návyky, necítíme se dobře. Dnes sice máme cosi jako vnější politickou svobodu, ale ve společném soužití se mnozí cítí nesvobodní. Jsou vystaveni různým nátlakům. Určuje je očekávání společnosti. Neodvází se vybočit z řady a plout proti proudu. Mají dojem, že jimi disponují druzí. V takové situaci se člověk neodvází svobodně říct svůj názor. Uvažuje o tom, co ten druhý asi od něho očekává a co by si o něm mohl myslet. Není sám sebou, snaží se být tím, jakým by ho měli rádi ostatní. Ale tak se nikdy nestanu člověkem, tak nikdy neobjevím, kdo vlastně jsem.

Německé slovo “Freiheit” - “svoboda” - je odvozeno z indogermánského kořene “prai”, tzn. chránit, šetřit, mít rád, milovat. Svobodný člověk byl člověk milovaný, ochraňovaný, ve svém společenství plnoprávný, volný, nsvázaný, neodvislý, nezúžený. Svou svobodu cítím, jsem-li milován. Pak se nemusím řídit očekáváním druhých. Pak smím být sám sebou. Ví-li, že jsem někým milován, mohu být v jeho blízkosti takový, jaký se cítím. Nemusím mít ustavičný strach, co by si ten druhý o mně pomyslel. Ví, že jsem akceptován. Jestliže v hloubi svého srdce ví, že jsem milován, jsem zbaven nátlaku očekávání druhých. Jsem zbaven povinnosti mít vždy úspěch, stále se něčím vykazovat, odpovídat měřítkům společnosti.

Řekové užívají pro pojem svobody tři výrazy:

1) *eleutheria*, to znamená mít svobodu jít, kam chci. Jsem svobodný ve svém jednání. Mohu si dělat, co chci. Jsem svobodný ve svém jednání. Mohu si dělat, co uznám za správné. Nejsem stěsnán předpisy a očekáváním druhých:

2) *parrhesia*, tj. svoboda řeči. Možná to nepovažuješ za nic zvláštního: v demokracii přece můžeš říkat, co si myslíš. Jak často se ale přece jen řídíš podle ostatních! Znam jednoho velmi nadaného člověka, který má dobrou vysvědčení, ale je bez práce, protože si předtím, než se jde někam představit, tisíckrát rozmýšlí, co by personální šéf řekl na to či ono a že by ho asi považoval za neurotika, užije-li těch a těch slov. Takový člověk není ve své řeči svobodný. Svobodní jsem ale teprve tehdy, prezentujeme-li se ve své reálné podobě, můžeme-li svou pravdu vyslovit i před druhými.

3) Třetí výraz zní *autarika*, což znamená sebeurčení, disponování sebou samým. Sám si rozhodnu, co chci, zda budu jíst a kolik toho sním, nebo zda se budu postit a volit odřikání. Tento vnitřní pocit svobody, že jsem sám sobě pánem, patří k důstojnosti člověka. Dnes jsou mnozí hnáni svými náruživostmi: právě tehdy by prospěl anděl svobody, aby je narovnal a nechal je svobodně o sobě rozhodovat.

Žena se např. zamiluje do nějakého muže. Ten ji však nemůže ani cítit. Ona ví, že nemá žádnou šanci, že tím zraňuje jen sama sebe, přesto se od něho nemůže osvobodit. I ona by potřebovala anděla svobody, který by jí opět navrátil její důstojnost, pocit, že je cenná sama v sobě, že nemá zapotřebí "toho muže uhánět". Jiní cítí, že je sužuje a zotročuje jejich manželství, rodina, společenství. Dusí se. I ti by potřebovali anděla svobody, který by jim daroval vnitřní svobodu, aby se i v zúženém prostoru cítili svobodně. Má vnitřní svoboda mi říká, že mým vnitřním JÁ nikdo nemůže disponovat. Daruje mi nezávislost i v přátelství. Nedefinují sebe podle druhého, stále jsem sám sebou. Takové svobody je zapotřebí, aby se vydařilo přátelství i manželství. Lpějí-li dva lidé na sobě, musejí-li se stále ujišťovat, co a jak tím či oním mysleli, z takového zúžení zralý vztah nevytvoří. Při vši vázanosti potřebuji ještě svobodu. Zavazuji se ve svobodě a do svobody. V této vázanosti jsem svobodný, je-li ve mně prostor, jímž nemůže nikdo disponovat. Přeji ti, aby ti anděl svobody daroval takovou vnitřní svobodu, aby ses mohl cítit člověkem vpravdě svobodným a napřímeným.

NA VELEHRADĚ JSEM občerstvil svou duši na závěr své letošní dovolené. Duchovní cvičení, kterého jsem se zúčastnil, vedl P. Aleš Opatrný, kněz a pedagog z pražské arcidiecéze. Tématem duchovního cvičení byla - *Eucharistie*. Aleš Opatrný mluvil velmi poutavě a díky jemu se vytvořila krásná duchovní atmosféra. Velehrad je krásné místo hodné návštěvy pro věřící i pro turisty. Oprava celého areálu, kterou dotovala Evropská unie, stála několik desítek milionů korun. Na území kolem Velehradu měli přijít roku 863 svatí slovanští apoštolové, bratři Cyril a Metoděj. Přinesli nám Písmo a sloužili mši v našem jazyce. Mši svatou, která je středem duchovního života pro všechny katolíky.

Mluvit tedy o mši svaté na Velehradě má tedy pro náš národ hlubší dimenzi. Dovolte mi milí čtenáři podělit se s vámi o jednu krásnou myšlenku, se kterou začal duchovní cvičení P. Aleš.

Mši svatou mohu prožívat a chápat jistým způsobem. Mohu chodit na mši svatou, protože je to dobré a správné. Protože mě to naučili rodiče. Mám ji zažitou a nedovedu si představit neděli beze mše svaté. Je to pro mě jakýsi zažitý zvyk. Nemusím na to ani nějak zvlášť myslet. Tak jako

si ze zvyku čistím zuby, vím, že to potřebuji. Chodím na procházku v určitou dobu, či sportuji. Dělam mnoho věcí ze zvyku.... **Je to pro mě dobrý zvyk.** Stačí to?.....

Nebo pro mě může být mše svatá vzpomínka na to, co pro mě udělal Ježíš. Zemřel na kříži, vstal z mrtvých, odešel do nebe připravit místo pro své věrné. To vše se odehrálo před dvěma tisíci léty. Tuto událost si při mši připomínáme všichni. A také si připomínáme události ještě starší, když čteme Starý zákon, jak Bůh jednal s vyvoleným národem. Vzpomínka také na to, jak to bylo za mladých časů “trochu” jiné, více lidí chodilo do kostela atd. **Vzpomínka** na staré časy - Vánoce - Velikonoce, krásné oslavy Božího těla..... Stačí vzpomínka?....

Nebo je pro mě mše svatá živé setkání s Bohem - **živá paměť církve** - teď při mši svaté se setkávám s Bohem, který je zde pro me. Ten, který rozumí mé situaci, radosti, starosti, bolesti, mému štěstí. Se všemi, kteří věří v Boha, mohou vzdávat díky a oslavovat Ho. V živém společenství s bratry a sestrami si uvědomuji, jak mě má Bůh rád, mohu znovu a znovu zakoušet jeho milosrdenství v odpuštění a smíření, sílu oběti, sílu společenství s Bohem. Mše svatá je dobrý zvyk, mše svatá je krásná vzpomínka, ale především mše svatá je živá paměť církve, kde se setkávám s živým Bohem.

přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

Rok Sedembolestnej Panny Márie

Rev. Martin Kertys

Piata bolesť Panny Márie,

keď videla ako Ježíš zomieral na kríži.

Evanjelista Ján píše: “Pri Ježišovom kríži stála jeho Matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježíš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe (Jn 19, 25-27).

Ostatní evanjelisti síce výslovne nespomínajú Pannu Máriu pod krížom, iba „ženy“, ale medzi nimi určite bola tá najbližšia, Panna Mária, ako to potvrdzuje evanjelista Ján.

Vítazstvo na kríži je tajomstvom, ktoré ľudské myslenie dodnes ťažko prijíma. Kríž bol pohoršením pre Židov a bláznovstvom pre Grékov. A predsa, len kríž vysvetľuje všetky tajomstvá života a smrti. Nie však bez toho, ktorý na ňom visí, a bez tej, ktorá pod ním stojí. Ježíš a Mária patria neodlučiteľne navždy k sebe. Tak ako stála nad jasľami, tak stojí

pod krížom. Kríž je tvrdší ako jasle. V jasliach sa život pripravoval, na kríži sa život obetuje.

Podľa mienky niektorých zbožných otcov, kríž stál na tom mieste, kde bol pochovaný Adam. Tu mal „druhý Adam“ napraviť, čo prvý pokazil.

Od štvrtej bolesti, keď sa Mária stretá s Ježišom na krížovej ceste, neuplynula ani jedna hodina. Do dokončenia piatej chýbajú ešte tri hodiny. Táto bolesť trvala len tri hodiny. Časovo najkratšia ale emotívne najintenzívnejšia bolesť. Tri hodiny sú nepatrným zlomkom ľudského života. Ale ak sú to tri hodiny agónie, keď sa čas rozpadáva na sekundy, z ktorých je každá až po okraj naplnená bolesťou (pod krížom, aj na kríži), vtedy čas plynie nesmierne pomaly. Ťažko chorí pacienti to vedia.

Prvé slovo, ktoré zaznie z kríža, sa netýka matky, ani milovaného učeníka, ani Márie Magdalény a verných žien. Patrí tým najvzdialenejším, najhorším nepriateľom: „*Odpuš' im, lebo nevedia, čo robia*“. Akoby mal najradšej hriešnikov. Tak sa prejavuje priorita jeho lásky. A matka sa asi modlí spolu s ním. Posledné slová na smrteľnej posteli obyčajne vyjadrujú všetku životnú múdrosť, všetku v živote nazbieranú a zdržiavanú lásku. Toto je posledná „reč na hore“, to je posledná lekcija teológie.

Až potom nasledujú slová k nej a o nej, tzv. druhé „zvestovanie“ na Kalvárii. Zo všetkých titulov, ktoré dávame žene, ju oslovuje tým najvšeobecnejším: „Žena!“ Ako kedysi v Kane Galilejskej, alebo ako oslovil pri hrobe Máriu Magdalénu. Akoby sa zriekol charakteristiky syna a namiesto seba ponúka náhradu - adoptovaného Jána, na ktorého prenáša synovské práva nazývať ju matkou. Slávnostne, „ex katedra“, je promovaná na druhú Evu, matku žijúcich, matku celého ľudského pokolenia. A týmto zrieknutím sa stáva jej spojenie s Ježišom v diele vykúpenia ešte užšie, intímnejšie.

Tu je na porovnanie druhé „zvestovanie“, pri ktorom sa stáva Mária matkou ľudského pokolenia - prvým zvestovaním, keď sa stala matkou Božieho Syna. Radostné zvestovanie z Nazareta sa premenilo na bolestné zvestovanie na Kalvárii. Prvé zvestoval anjel Gabriel. Druhé zvestoval z výšky kríža sám Boží Syn. Týmto zvestovaním prenáša Ježiš starosti o Cirkev, hriešnikov, o svojich nepriateľov a prenasledovateľov zo seba na Pannu Máriu. Poveruje ju ťažším materstvom.

Nakoniec prichádza to posledné: „*Do tvojich rúk porúčam svojho ducha... Dokonané je!*“

Obeta zmierenia sa skončila. Ľudská prirodzenosť splnila, čo splniť mala. Pod krížom ešte stále stojí Mária, opustená matka, bez syna. Sväté písmo nezabúda starostlivo pripomenúť, že „stála“! A pripomína to ústami najkompetentnejšieho svedka, svätého Jána, akoby chcelo zdôrazniť

zázrak jej stálosti. Stála, nie ako socha necitlivosti alebo úžasu, ale ako „pokorne adorujúca bezmocnosť“. Nemohla stáť len pasívne. Prežívala s ním všetko, celý program, bod za bodom, celú tragédiu, výstup za výstupom. „Stála“ - to znamená, že neprepadla zúfalstvu, nezrútila sa, trpela dôstojne. Ustálila sa tu v rovnováhe dvojaká láska: Tá, ktorá visela na kríži a tá, ktorá stála pod krížom. Stála, no nie ako skamenelá Nioba, ale ako živá žena, matka - Doloróza. Tri plné hodiny na hranici ľudskej únosnosti. Mnohí sa domnievajú, že to bolo možné len zázrakom.

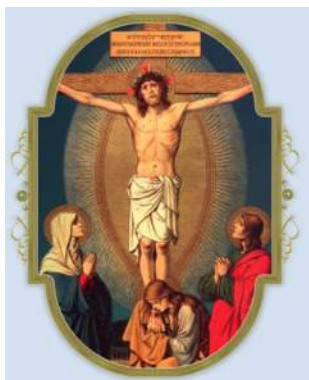
Obdivuhodný je pokoj, neočakávaný pokoj Panny pod krížom. Ako to tvrdia niektorí teológovia, bez osobitnej milosti by asi nebol možný. Dokonca by sa takýto pokoj mohol zdať pre túto scénu aj nevhodný. U nás ľudí, býva nadmerný nával citov spojený s nepokojom, unáhlenosťou, búrlivými prejavmi. Pokoj v bolesti sa zakladá na dokonalom spolení s Bohom a jeho vôľou. Prítomnosť Ježiša Krista utišuje všetky búrky, aj na mori a aj tie v duši.

Obdivuhodná je aj mlčanlivosť Panny Márie. Čím je niekto bližšie k Bohu, tým viac stráca sklon rozprávať a nadobúda sklon počúvať Boha, aj ľudí. Dlhý mlčanlivý život v naj dôvernejšej blízkosti vteleného Slova ju pripravil na to, že mala silu mlčky stáť pod krížom. Mlčanie je pravou atmosférou Kalvárie, aj každej bolesti.

Ukrižovanie je ústredným úkonom vykúpenia. Tu je akoby vyvrcholenie siedmich bolesti P. Márie. Všetko k nemu smerovalo. Simeonova predpoveď ukazuje na ukrižovanie. Útek do Egypta je záchranou pred Herodesovou ukrutnosťou pre inú, neskoršiu krutosť na Kalvárii. Stretnutie na krížovej ceste je len krátkou pauzou na ceste k ukrižovaniu. Snímanie z kríža a pochovanie prirodzene vyplývalo z ukrižovania. Slovom, ukrižovanie je *stredom celého systému výkupných bolesti*. Všetky jej bolesti sú anticipovaným alebo dodatočným pribíjaním na kríž.

Tri hodiny pod krížom boli skúškou neprekonateľnej viery. Jeden jediný obrátený zločinec, to je doteraz jediné viditeľné ovocie tragédie Veľkého piatku. Viera Panny Márie nikdy nebola taká ťažká, obnažená a zbavená akejkoľvek pomoci, ako vtedy pod krížom.

Porovnávali sme zvestovanie s ukrižovaním. Keď stratila svojho syna, stala sa našou matkou. To bol záverečný úkon celého tridsaťročného naj dôvernejšieho života s Pánom Ježišom. A to bol súčasne aj úvodný úkon do nových trvalých bolesti spojených s materstvom cirkvi. Stala sa Matkou cirkvi nie obyčajnou proklamáciou, ale tak, že Božie

Slovo v nej stvorilo novú lásku nového materstva, a tým rozšírilo aj priestor pre nové možné bolesti.

Ani jedna bolesť sa nedotýkala celej bytosti, duše aj tela, rozumu, vôle, citov, viery tak, ako táto piata bolesť. V oficiu – modlitbe breviára na sviatok Sedembolestnej sa právom užívala najžalostnejšia časť Svätého písma, lamentácie proroka Jeremiáša z obdobia najväčšieho poníženia a utrpenia židovského národa.

Tebe, Matka umierajúceho na kríži, zverujeme všetkých, ktorý umierajú v tejto chvíli, ktorý budú umierať dnes, zajtra a potom každý deň. Pros za nás hriešnych TERAZ, lebo toto naše „teraz“ už pripravuje našu hodinu smrti.

10 Things Pope Francis Wants You to Know

John L. Allen, JR

Tato malá knížečka nám podáva srozumiteľne desať vecí, ktoré chce papež František zdôrazniť vo svojom pontifikátu. Autor knížky John Allen, Jr., je vatikánsky zpravodaj pro CNN, spisovateľ a korespondent pro *National Catholic Reporter*. Píše o hodnotách, vizíách a také poselství, ktoré má papež pro nás. Jsem rád, že môžu sdílet myšlenky této krásné knihy s Vámi.

Fr. Antonín

THE IMPORTANCE OF UNITY

10

POPE FRANCIS IS a product of the Jesuit order, which certainly has given him an appreciation for the wild diversity that exists within the Catholic Church. Anybody who knows the Jesuits realizes you can find pretty much every political outlook, every theological stance, and every personal style somewhere within the order, usually expressed with deep passion and verve.

As David Collins, a history professor at Georgetown University, put it recently, “If there’s a barricade in the street, there’s going to be Jesuit on both sides of that baricade.”

In light of that experience, Pope Francis is no advocate of a false uniformity in the Church that would artificially smother differences. Coming out of religious life, he understands that tensions have to be addressed honestly, not suppressed or ignored in the vain hope that they’ll take care of themselves.

Precisely because he appreciated the diversity in the Church, however, he also understands the importance of always seeking unity -

because without a constant commitment to unity, those tensions can become paralyzing rather than enriching. The importance of unity applies not only to life within the Catholic Church, but also its ecumenical relations with other branches of the divided Christian family. The presence of Patriarch Bartholomew of Constantinople at the inaugural Mass, marking the first time since 1054 that the “first among equals” in the Orthodox world attended the installation of a pope, certainly seemed a step in that direction.

Pope Francis raised this point in an address to the cardinals the day after his election to the papacy.

The Holy Spirit, Francis said, “is the ultimate source of every initiative and manifestation of faith. It is a curious thing: it makes me think of this. The Paraclete creates all the differences among the Churches, almost as if he were an Apostle of Babel.”

Yet, he said, the Holy Spirit is also the one “who creates unity from these differences, not in ‘equality,’ but in harmony. I remember the Father of the Church who described him thus: *Ipsa harmonia est*. The Paraclete, who gives different charisms to each of us, unites us in this community of the Church, which worships the Father, the Son, and him, the Holy Spirit.” Those words suggest that Francis is likely to be a pope who stresses the value of unity, trying to push Catholics beyond their internal differences as well as toward greater cooperation with other Christian denominations.

The Anglican bishop of Argentina, Greg Venables, said that has been his experience of then - Cardinal Bergoglio.

“I have been with him on many occasions, and he always makes me sit next to him and invariably makes me take part and often do what he as cardinal should have done,” Venables said. “He is consistently humble and wise, outstandingly gifted yet a common man. He is no fool and speaks out very quietly yet clearly when necessary.”

The new pope also once co-authored a book with Rabbi Abraham Skorka called *Sobre el Cielo y la Tierra* (“On Heaven and Earth”), in which he wrote: “IN order to dialogue, it is necessary to know how to lower the defenses, open the doors of the house, and offer human warmth.”

The value of lowering the defenses and offering human warmth, in search of real unity beneath equally real differences, shapes up as another core thing Pope Francis wants you to know.

ALERT, ATTENTION, POZOR, ATENCIÓNE, ACHTUNG
! Milí čtenáři, prosím spojme se v modlitbě za křesťany v Iráku !

V sobotu 14. června 2014
v basilice Nanebevzetí
Panny Marie v Baltimore
přijali svátost manželství
**Kristýna Hnízdova a
Trevor Giancola.**
Oddávajícím byl
Monsignor Arthur
Valenzano,
koncelebroval otec
Antonín Kocurek.
Novomanželům
blahopřejeme!

Veronika Sikorjak oslaví kulaté 10. narozeniny 24. srpna 2014.

Milá Veroniko, přeji Ti za celou krajanskou
rodinu všechno nejlepší, hodně úspěchů
ve škole a také v gymnastice a ve všem
co děláš. Díky také za pomoc v kostele
při přípravě na mši svatou. Bůh Ti žehnej.
Fr. Antonín

MURPHYHO ZÁKONY - něco pro zasmání

Máte-li doma maso v troubě, stoprocentně bude kázání dlouhé a ohlášky nekonečné.

Svou nechuť pracovat s dětmi tak může dotýčný obětovat za přítomné děti, a tím jim prospěje více, než kdyby jej práce s dětmi těšila a on se v ní seberealizoval. Děti si tak alespoň nebudou zvykat na luxus, že k nim někdo mluví srozumitelnou řečí, a budou připravenější na život, hlavně na bohoslužby pro dospělé, kde se s nimi už nikdo nebude mazlit!

Být, či nebýt s dětmi na mši svaté?

Jestliže tam budou zlobit, budou se na vás všichni zlobit, že tam zlobily. Jestliže je necháte doma, vyčte se vám, že je necháváte doma a nezvykáte je na mši svatou.

A Prescription from the Pew

Jestliže čtete tento článek v kostele a nebo chodíte pravidelně do kostela, tak vám gratuluji, Váš život může být delší. Podle „Journal of the American Board of Family Medicine“ (já ho čtu pořád – vy ne?) pravidelná účast na nedělní bohoslužbě může přidat vašemu životu dva až tři roky.

Pravidelné cvičení – mimo cviků jako je stání, klečení a sezení, které také „bohužel“ provádíme při mši svaté může přidat člověku až pět let. Používání přípravků na snížení cholesterolu může přidat 2 a půl až 3 a půl let.

Ze všech těch zmiňovaných věcí, vyjde chození do kostela nejlaciněji – a možná, že se mnou budete souhlasit – mnohem snadnější dodržovat. Nikdo neví, proč vlastně je chození do kostela tak zdravé. Možná, že návštěva kostela vás udělá šťastnějším a dá vám jakýsi vnitřní pokoj - (a to i přes občasné zvonění mobilů během kázání, nebo jemné, ale vytrvalé mávání košíků na peníze před vaším nosem). Možná že vám kostel dává pocit, že patříte do společenství, kde se cítíte pozvednuti druhými a jste jistější v životě, než kdybyste byli sami se svou rodinou.

Možná, že je to jenom dobré pro vás samotné. Účast na nedělní bohoslužbě dovolí vaši mysli a vašemu srdci zůstat v tiché rozmluvě s Bohem skoro celou hodinu. Problémy, které máte, se odlehčí. Poprosíte v modlitbě a životní pravdy jsou zase jakoby oprášeny. Modlitba a meditace pomůže vaši duši. Duch je aspoň na chvíli obnovený a občerstvený. Velmi nám to všem pomáhá.

Ale pozor, cynikové samozřejmě jsou stále na pozoru. Argumentují tím, že ve hře jsou i jiné věci. Například to, že nábožní lidé méně kouří, nerozvádí se tak často a v sexuálním životě jsou ukázněnější, jak se zmiňuje Tony Soprano. Navštěvují častěji svého doktora a řídí se jeho radami. Co je vlastně desatero? Je to konec konců zásadní „lékařské“ nařízení. Dodržování desatera člověka připravuje na správný postoj v životě.

Autor výzkumu Daniel Hall je episkopální kněz, takže to vypadá, že si přihřívá vlastní polívku. On to sám přiznává, ale přece jenom dodává, že je zde něco co si zasluhuje více pozornosti.

Myslím si, že má pravdu. A to neříkám jenom proto, že navštěvuji mši svatou každý týden, ale také proto, že mám averzi brát jakékoliv prášky a nehru se do žádného sportování. (Potřebuji si sednout a odpočinout si i po ranním čištění zubů). Rád bych prodloužil svůj život a kdo by nechtěl? A jestliže to pomůže, když jdu do kostela – beru to. Kdo ví – možná, že nejlepší recept jak si prodloužit život je mnohem jednodušší než si myslíme.

„Tudíž – navštiv dvě mše a ráno mi zavolej.“

Obraz Panny Marie Hostýnské v New Yorku

V minulém období na obraz přispěli:

Růžena Bunžová, Tonka Habek, Jan Pasáček,
Marilyn Gazzara, Joseph A. Kocab.

Všem dárcům patří veliké poděkování. Bůh Vám žehnej.

\$ 25.000

Zbývá
53.8%
\$13.448

\$11.552 -
46.2%
vybráno

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Tonka Habek, Helen Hlinka, Frank a Rose Macek.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci srpnu:

Heda Krátká 1. srpna, Miroslav Chybík 2. srpna, Michelko Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka r. Králová 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, **Veronika Sikorjak 24. srpna.**

úmysly mší svatých v měsíci srpnu 2014

datum úmysl

dárce

datum	úmysl	dárce
8-03	Za krajanskou rodinu	
8-10	Za krajanskou rodinu	
8-12	Za rodinu Stránských	Blažena Stránská
8-17	Za krajanskou rodinu	
8-24	Za krajanskou rodinu	
8-31	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

šky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC

na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am

v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102

příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek,

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375 Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info

DRUHÝ VATIKÁNSKÝ KONCIL (1962 - 1965)

21. ekumenický koncil

Koncil byl slavnostně zahájen 11. října 1962 papežem Sv. Janem XXIII. Více než dva a půl tisíce účastníků koncilu počtem překonalo všechny předešlé. První zvláštností, která koncil předcházela, bylo rozeslání dopisů všem biskupům s dotazem, co by se mělo na koncilu řešit. Jan XXIII. zdůraznil při úvodní řeči, že v minulosti koncily cítily zodpovědnost být vyhraněnými s použitím odsouzení nešvarů světa a nesprávného učení. Co se vyžaduje dnes je milosrdenství a porozumění a nade všechno využití bohatství, které církev přijala od Ježíše. Svět 20. století se velmi lišil co do uspořádání společnosti. Biskupové se rozdělili zhruba do dvou skupin “reactionaries” - ti kteří chtěli uchovat církev tak jak je, a “progressives” - ti poukazovali na pastorační potřebu církve ve světě. Mnoho biskupů cítilo potřebu přiblížit víru lidem srozumitelným jazykem, ale také i těm, kteří nevěří. Asi největší viditelnou změnou byla změna jazyka latinského používaného při mši do jazyka národního. Oltář se postavil dál od stěny, aby kněz mohl sloužit mši čelem k lidem. O této změně se pojednává v konstituci o posvátné liturgii *Sacrosanctum Concilium*. V její předmluvě se říká - *Posvátný sněm si vytkl za cíl neustále prohlubovat křesťanský život věřících, lépe přizpůsobit potřebám naší doby instituce podléhající změnám, podporovat všechno, co může přispět k sjednocení všech věřících v Krista, a posilovat vše, co může být pro všechny pozváním do církve. Proto považuje za svůj zvláštní úkol postarat se také o obnovu a rozvoj liturgie*. Dále také koncil radikálně změnil postoj církve k jinověrcům, především k židům a muslimům a také k nevěřícím. Koncil byl ukončen 8. prosince 1965 papežem Pavlem VI.

Některé dokumenty vydané koncillem:

Dei Verbum - O Božím zjevení - učení církve

Lumen Gentium - Světlo národů - co je církev

Sacrosanctum Concilium - o posvátné liturgii (mše atd.)

Gaudium et Spes - Radost a naděje - církev v dnešním světě

Nostra Aetate - vztah k jiným náboženstvím

Dignitatis Humanae - o náboženské svobodě

Ad Gentes - o misijní činnosti církve

Sv. Jan XXIII.

Pavel VI.